

Bariş Manço ile Görüşme

Bariş Manço, Kemal Boynukalın Bey'in bölge bayililiğini yaptığı **Daewoo** firmasının tanıtımı ve reklamı için Erzurum'a gelmişti. Dostum Kemal Bey bizi de Bariş Manço'nun iştirak edeceği yemeğe davet etti. Kendisiyle ilk defa orada görüştüm. Ben kendilerine:

"Size eskiden beri muhabbetim var. Sebebi de şudur: Sizler Türkiye'yi dünyaya tanıttınız. Bizler ve ülkemiz için dünyaya bir kapı oldunuz. Diğer bir ehemmiyetli hizmetiniz de millet olarak örfümüzde, adetimizde ve ecdadımızda olan tarihî gelenekleri, sözleri, deyimleri müzik vasıtasıyla insanlığa mal etmeniz ve ibret amiz hatıralar bırakmanızdır." dedim.

Bu konuşmamdan çok mütehassis oldu. **"Benim bu hususiyetimi takdir eden ilk insan siz oldunuz."** diye mukabele etti.

Sonra parmaklarındaki çeşitli ve kıymetli yüzükler benim nazar-ı dikkatimi çekti. Elini elime alarak masanın üzerine koydum. Tek tek parmaklarına dokunarak, *"Maşaallah ne güzel yüzükleriniz var."* dedim.

"Bütün bu yüzüklerim gittiğim ve uğradığım yerlerdeki kıymetli dostlarımla hediyeledim." dedi. Sonra latife olsun diye,

"Acaba bu parmaklarınız mı güzel yoksa yüzükleriniz mi?"

dedim. Hayrette kaldı ve şaşkın bir hâlde bir müddet suskunluğu devam etti.

Suskunluğu ben bozdum ve dedim ki:

"Parmaklar yüzüklerden daha sanatlıdır. Hem onları yaratan Cenab-ı Hakk'tır. Ayrıca yüzükler parmak içindir. Parmaklar yüzük için değildir." dedim. Biraz düşündü ve **"Hocam, aynen öyledir."** dedi.

Gümüş işlemeli bir çantası vardı. Onunla da alakalı olarak dedim ki:

"Meşin çanta gümüşle tezyin edilerek değerlenir. Fakat altını ne ile süsleyebilirsin."

Altının süse, tezyine ihtiyacı yoktur. Zaten o müzeyyendir. Aynen öyle de insanı Allah (cc) tezyin etmiş, değerli yaratmıştır. Onun değeri eşya ve zinet ile artmaz. Bilakis eşyayı ve her şeyi insan süsler, tezyin eder. Eşya insanla kıymetlenir. Mesela, dağlar mı insan için, insanlar mı dağlar içindir? Veya yıldızlar mı insan için, yoksa insanlar mı yıldızlar için, cennet mi insan için yoksa insan mı cennet için..." misallerini söyledim.

"Alem ve içindeki her şey insan içindir. İnsan Allah indinde bu kadar değerlidir. Ve alemi insan içi, insanı da kendisi için yaratmıştır."

Bu minval üzere uzun bir sohbet ettik. Barış Bey ve misafirler yemeği unutmuşlar, sohbete dalmışlardı. Onlara: "Buyurun yemekler soğudu." dedim.

"Hocam, bu sohbet bana yemeği unutturdu." dedi ve müteşekkirene ayrıldı. İkinci gün kahvaltıyı Kemal Bey'in evinde bendenizle yapmayı istemiş, bende kahvaltıya iştirak ettiğimde binanın etrafının çocuk ve gençlerle çevrildiğini gördüm. "Hayırdır" dedim, "Bu gençler niye gelmişler ve ne yapıyorlar?" Oradakiler "Bizler Barış Manço'yu görmeye geldik." dediler.

Sofraya oturduğumuzda kapıdaki gençlerin çokluğunu anlattım. "Maşaallah size bu itibar, bu alaka nereden geliyor şaşırımdı." dedim. İtibar ve şerefini takdir ettim.

"Allah sizin hizmetinizin neticesini bu itibar ve şerefle nasip ediyor da sizler acaba Allah'ın size ettiği itibar ve değer hakkını ve şükürünü eda edebiliyor musunuz? Şükürün hakkı da ibadet ve namazdır, yapabiliyor musunuz?"

dedim ve [Yirminci Mektub'un Mukaddemesini](#) okudum. Mevzu hoşuna gitti. **"Bunlardan bana verebilir misiniz?"** dedi. Kemal Bey'de bir takım Risale-i Nur Külliyyatı hediye etti. Teberrüken bazı eserlerden bazı kısımlar okuduk.

Kendisini yola uğurladık. İstanbul'a döndü. Kemal Bey'in oğlu Kamil efendi İstanbul'a gittiğinde Barış Manço'yu görmüş. Erzurum seyahatinin çok hayırlı olduğunu, kendi hayatında dönüm noktası oluşturduğunu senakârane bizlere nakletti.